Коли іти – не поспішати
Крізь солов'їні голоси,
Накинувши боярські шати,
Виходять боярські ліси.
Вони несуть в собі величність,
Вони не знають суєти,
І гомонить із ними вічність
Про світ довірливо на "ти".
А я зайшла і зупинилась,
А я не знаю, що й казать:
– Дозвольте, лісе, ваша милість,
Годинку тут погостювать.
Я погостюю обережно,
Я не порушу тишини,
Щоб тільки повінь ця безбрежна
Текла – зелена – з вишини,
Щоб тільки птах, щоб тільки квітка,
Щоб тільки промінь на сосні,
Щоб обпекли – не знати звідки –
Чиїсь слова неголосні.
Щоб довго-довго ще луною
Через щодення голоси
Довірливо ішли за мною
Боярські боярські ліси...